

Література.

1. Голов С.Ф. МСФЗ у форматі Мінфіну / С.Ф. Голов // Бухгалтерський облік і аудит. – 2013 – № 4. – С. 3 – 8.
2. Кузіна Р. В. Гармонізація фінансової звітності: міжнародний досвід та українська практика / Р. В. Кузіна // [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://ena.lp.edu.ua:8080/handle/ntb/12695>.

ПРИВАТИЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАСНОСТІ ЯК ШЛЯХ ДО ВИХОДУ З КРИЗИ АБО ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ

Яковлева В. В., студентка

Науковий керівник: Нікітіна О. М., асистент

Харківський національний технічний університет сільського господарства ім. П. Василенка

У підручниках з економічної теорії, економікс відзначено, що умовою функціонування ринкової економіки є економічна свобода, а приватна власність її фундамент. Приватна власність – норма ринкової економіки, а стимули, що нею створюються, є одними з факторів підвищення ефективності. Ц. Лерман [4]. Тому безумовно приватна власність має домінувати в економіці ринкового типу, та, відповідно, складовою ринкових реформ в Україні, як і в інших колишніх соціалістичних країнах стало реформування відносин власності, роздержавлення та приватизація. Але ще деякі підприємства в Україні залишилися в державній власності, тому в процесі сучасної модернізації економіки України постали завдання щодо проведення приватизації.

Економічною наукою доведено, що виробництво товарів та послуг, які мають ознаки суспільних (як охорона порядку, фундаментальна наука, охорона здоров'я), має в ринкових умовах забезпечувати держава. Тому підприємства, які виробляють суспільні товари, доцільно залишати навіть за ринкових умов у державній власності.

Оцінюючи доцільність проведення приватизації можна привести аналіз сильних та слабких сторін. Зокрема, сильні сторони приватизації: підвищення ефективності використання ресурсів, формування конкурентного середовища. Загрози приватизації: зловживання, корупційні схеми під час приватизації, неадекватно низька вартість проданого майна, невідповідне системній ефективності використання майна, зокрема, землі, грабіжницькими способами з погіршенням стану ґрунтів та нанесенням шкоди навколишньому середовищу.

На жаль, не має механізмів у сучасній економіці України, які б забезпечили перехід майна з державної власності у приватну без зловживань та формування ефективного власника. Україна має досвід продажу держмайна на символічну ціну (таблиця 1).

У 2000 р. курс долара по відношенню до української гривні був 5 грн. за 1 дол. США. Неважко підрахувати, що деякі промислові гіганти були приватизовані за ціною 10 автомобілів преміум-класу. Така приватизація може обернутися загрозою національній безпеці. Для порівняння, «Криворіжсталь»

було реприватизовано за 24,2 млрд. грн. Розглянемо необхідність сучасної приватизації на прикладі сільськогосподарських підприємств.

Таблиця 1 – Продажі Фонду державного майна у 2000 році (ціна продажу більше 3 млн. грн.)

Підприємство	Ціна продажу, млн. грн.	Покупець
«Запоріжсталь»	59,50	ТОВ «Фаворит»
Миколаївський глиноземний завод	675,8	ТОВ «Український алюміній»
Маріупольський металургійний комбінат ім. Ілліча	454,0	ЗАТ «Ілліч-Сталь»
«Азовсталь»	163,2	ІК «Керамет- Інвест»

*Джерело: Економіст. – 2001. - № 2

За оцінками Олексія Павленка, Міністра аграрної політики та продовольства України, (Агро Today, липень-серпень, 2015) у державній власності та підпорядкуванні Міністерству перебуває зараз 571 підприємство [3]. З них лише 20% приносять прибуток. Якщо у 2013 р. державні підприємства забезпечили 48 млн. прибутку, то у 2014 р. – 492 млн. грн збитку. Часто державні підприємства стають ширмою для фінансових зловживань. Багато підприємств займаються виробництвом, яке не було передбаченим при їх залишенні в державній власності (зокрема – виробництвом технічного шовку). Мінагрополітики ініціює приватизацію 254 підприємств. З них – 101 державне підприємство планується приватизувати через розпаювання, решту – чекає подальша реорганізація. Площа сільськогосподарських угідь в Україні – 41,5 млн. га (20,4 млн. га – у користуванні сільськогосподарських підприємств), 959 тис. га – землі державних сільськогосподарських підприємств. (у 1990 р. – 9,9 млн. га). Державні підприємства забезпечують виробництво 1,9% від валової продукції сільськогосподарських підприємств (1,0% від всієї валової продукції сільського господарства).

Підводячи підсумки можна сказати, що рішення щодо приватизації має прийматися по кожному об'єкту окремо. Та по кожному об'єкту мають вирішуватися питання: мета та завдання приватизації; способи приватизації, план заходів з підготовки та проведення приватизації; очікувані результати. Проведенню приватизації має передувати організаційна та правова робота з підготовки. Держава має вирішення питання всього набору прав власності стосовно об'єктів, що приватизуються, та забезпечити їх захист.

Отже, проводячи приватизацію, потрібно не забувати критерії сталого розвитку: задовольняти потреби сучасних поколінь, не ставлячи під загрозу задоволення потреб майбутніх поколінь; забезпечити як економічну ефективність використання ресурсів, так і соціальну справедливість в їх розподілі, екологічно збалансоване їх використання та збереження довкілля.

Література.

1. Крюков В. Состояние банковского сектора / В. Крюков // Экономист. – 2001. – № 2. – С. 24-31

2. Статистична інформація [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Державного комітету статистики України – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

3. Статистична інформація [Електронний ресурс] // Офіційний сайт міністерство аграрної політики та продовольства України – Режим доступу: <http://minagro.gov.ua/>

4. Лерман Ц., Седік Д. Оцінка наслідків реформування сільськогосподарських підприємств / Ц. Лерман, Д. Седік // Економіка України. – 2007. – № 6. – С. 59-68.

УДОСКОНАЛЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

*Янченко Н. В., к.е.н., доц.; Заботін С. С., студент
Харківський національний університет будівництва та архітектури*

Одним із найважливіших елементів внутрішнього середовища підприємства є його організаційна структура управління. Організаційна структура регулює: розподіл завдань по відділам і підрозділам підприємства; компетентність відділів та підрозділів у вирішенні певних проблем; загальну взаємодію відділів та підрозділів. Організаційна структура має безпосередній вплив на реалізацію стратегії підприємства, його взаємодію із зовнішнім середовищем та ефективне вирішення поставлених завдань. Вивчення практики діяльності вітчизняних та зарубіжних підприємств свідчить про велику різноманітність організаційних структур управління, сукупність які можна розподілити на два типи: механістичні та органічні.

Механістичні структури управління (їх часто називають ієрархічними, бюрократичними, формальними, традиційними, класичними) характеризуються наявністю жорсткого ієрархічного розподілу влади, формалізацією правил та процедур, централізованим прийняттям рішень. Вони функціонують як чітко налагоджений механізм. До таких структур управління належать лінійна, функціональна, лінійно-функціональна та лінійно-штабна структури управління.

Органічні структури управління характеризуються слабким використанням формальних правил та процедур, децентралізацією повноважень та участю працівників у прийнятті рішень, гнучкістю структури управління та незначною кількістю рівнів ієрархії управління, що дають змогу підприємству швидко адаптуватись до змін зовнішнього середовища. До цього типу структур управління належать дивізіон альні, матричні, проектні, множинні та інші структури, які характеризуються гнучкістю під час взаємодії із зовнішнім середовищем підприємства.

Ефективне управління підприємством – це, насамперед комплексне управління, що включає взаємоузгоджене управління матеріальними, фінансовими, людськими та інформаційними ресурсами. Це завдання успішно вирішує процес ний підхід до управління підприємством, заснований на формалізації основних і допоміжних бізнес-процесів, декомпозиції процесів до операцій і дозволяє чітко описати взаємодіючі потоки ресурсів та інформації,